

21. Катар вітає відкриття Посольства України в місті Доха (12 березня 2013 р.) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/ua/press-center/news/10809-katar-vitaje-vidkrittja-posolystva-ukrajini-v-misti-doha>

22. Право зовнішніх зносин. Збірник документів / Упор. Ю. В. Алданов, І. М. Забара, В. І. Резніченко. – К.: Видавничий дім «Промені», 2003. – 784 с.

Шумиленко А. П. Современная практика государств по установлению дипломатических отношений и обмену дипломатическими представительствами

Исследуются стадии установления дипломатических отношений между государствами. Отдельное внимание уделено анализу практики по признанию государств.

Ключевые слова: *признание, установление дипломатических отношений, дипломатическое представительство, помещения.*

Shumilenko A. P. Modern State Practice on Establishment of Diplomatic Relations and Exchange of Diplomatic Missions

The article deals with the research of stages of establishment of diplomatic states relations. Special attention is paid to the analysis of the practice on states reconition.

Key words: *recognition, establishment of diplomatic relations, diplomatic mission, premises.*

Стаття надійшла 25 березня 2013 р.

УДК 346.3: 656.073

А. В. Яновицька

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ МІЖНАРОДНИХ ВАНТАЖНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ АВТОМОБІЛЬНИМ ТРАНСПОРТОМ

Проведено класифікацію джерел у сфері міжнародних вантажних перевезень автомобільним транспортом. Проаналізовано спеціальні нормативно-правові акти та міжнародні договори, які регулюють даний вид перевезень, а також додаткові Протоколи до цих договорів. Зроблено висновки, стосовно на вдосконалення правового регулювання міжнародних вантажних перевезень.

Ключові слова: *перевезення, міжнародні вантажні перевезення, автомобільний транспорт, конвенція, міжнародна угода.*

Постановка проблеми. Формування відкритого економічного простору, що сприяє вільному руху товарів і послуг, зумовлює розвиток транспортної інфраструктури. Значні обсяги перевезень як внутрішньодержавного, так і міжнародного характеру потребують чіткого правового регулювання.

Дедалі більшого значення набуває міжнародне перевезення вантажу автомобільним транспортом, який у порівнянні з іншими є більш зручним і доступним.

Неналежне правове регулювання міжнародних перевезень автомобільним транспортом впливає на виникнення суперечностей на практиці, що своєю чергою, породжує судові спори. Таким чином, питання правового регулювання даного виду правовідносин потребує дослідження, а тому не втрачає актуальності.

Мета і завдання дослідження. Метою даного дослідження є виявлення прогалин і суперечностей діючого законодавства України при регулюванні договору вантажного перевезення автомобільним транспортом з іноземним елементом та визначення способів їх усунення; формування на основі проведеного аналізу конкретних пропозицій з удосконалення законодавства; аналіз норм міжнародних договорів у сфері міжнародних вантажних перевезень автомобільним транспортом.

Відповідно до поставленої мети, окреслено основні завдання, зокрема визначити поняття джерел правового регулювання міжнародних вантажних перевезень автомобільним транспортом; провести класифікацію джерел правового регулювання міжнародних вантажних перевезень автомобільним транспортом; проаналізувати окремі види джерел міжнародних вантажних перевезень автомобільним транспортом.

Стан дослідження. Дослідження проблем правового регулювання міжнародних вантажних перевезень проводилось багатьма вітчизняними та іноземними вченими-юристами. Зокрема, Д. В. Бобровою, М. М. Богуславським, М. І. Брагінським, С. М. Брагусем, А. З. Гінзбургом, О. В. Дзерою, А. С. Довгертом, Н. Ю. Єрпилевою, О. С. Іоффе, О. О. Карловим, О. Л. Маковським, Г. К. Матвєєвою, Л. Б. Міротіною, В. Л. Мусякою, В. А. Ойгензіхтом, І. С. Перетерським, О. А. Підпригорою, В. Й. Развадовським, О. Н. Садіковим, Р. Я. Тюріним, К. В. Холоповим, М. Л. Шелухіним, Г. Ф. Шершеневичем та ін. Проте, праці цих науковців стосувалися дослідження окремих питань, хоч і не менш актуальних, у сфері здійснення такого виду міжнародних та внутрішньодержавних перевезень.

Виклад основних положень. Існує група науковців, які стверджують про існування структурованої системи міжнародного приватного транспортного права. Так, на думку О. Н. Садікова, транспортне право охоплює і регулює визначені види міжнародних сполучень [1, с. 30]. У зв'язку з цим, міжнародне приватне транспортне право – це сукупність норм (джерел), які покликані врегулювати міжнародні приватно-правові перевезення різними видами транспорту.

На думку Н. Ю. Єрпілевої, міжнародні перевезення вантажів автомобільним транспортом характеризуються високою швидкістю, мобільністю, проте, у порівнянні з морським і залізничним транспортом кількість вантажу, що перевозиться, є обмеженою [2, с. 264].

Аналіз статистичних даних обсягів вантажних перевезень, які здійснюються щорічно автомобільним транспортом, вказує, що такий вид перевезень посідає друге місце в Україні. Протягом 2011 року було перевезено близько 1254 млн т вантажу, і хоча за 2012 рік індекс обсягів перевезення зріс лише на 1,1%, це все ж дає підстави стверджувати про стабільність такого виду перевезення вантажів [3].

Відповідно до Господарського кодексу України [4], перевезенням визнається господарська діяльність, пов'язана з переміщенням продукції виробничо-технічного призначення та виробів народного споживання залізницями, автомобільними дорогами, водними та повітряними шляхами, а також транспортування продукції трубопроводами. Згідно Цивільного кодексу України [5] законом можуть бути передбачені особливості укладення та виконання договору перевезення вантажу.

Правове регулювання вантажних перевезень автомобільним транспортом в Україні здійснюється нормативно-правовими актами, які можна розділити на групи за наступними критеріями:

1. Законодавство України про дорожній рух та організацію автомобільних перевезень в Україні. Сюди можна віднести законодавчі акти, що містять основоположні норми стосовно перевезень автомобільним транспортом загалом: Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р., Господарський кодекс України від 16.03.2003 р., Закони України від 10.11.1994 р. «Про транспорт», від 05.04.2001 р. «Про автомобільний транспорт» та ін.

2. Законодавство України із здійснення автомобільних вантажних перевезень. Охоплює законодавство, що врегулює більш звужену сферу автомобільних перевезень, а саме вантажоперевезення: Закон України від 20.10.1999 р. «Про транзит вантажів», Закон України від 06.04.2000 р. «Про перевезення небезпечних вантажів» та ін.

3. Законодавство України з урегулювання особистого використання автомобільного транспорту. Сюди належать нормативно-правові акти, що врегульовують використання громадського автомобільного транспорту та автомобільного транспорту для перевезень багажів: Постанова Кабінету Міністрів України від 18.02.1997 р. «Про затвердження правила надання послуг пасажирського автомобільного транспорту», Наказ Міністерства транспорту України від 21.10.1998 р. «Про затвердження Порядку і умов організації перевезень пасажирів та багажу автомобільним транспортом» та ін.

Одним із джерел правового регулювання міжнародних вантажних перевезень автомобільним транспортом є міжнародні договори.

Практика регламентації правовідносин у договірній формі важлива для держав, оскільки норми міжнародних угод у більшості правових систем є основним джерелом регулювання питань, які належать до сфери міжнародного приватного права. Міжнародні договори (угоди) досягають такого становища тому, що містять уніфіковані норми, які спеціально створюються для врегулювання міжнародних невідносин [6, с. 20].

Виходячи з аналізу норм Конституції України [7], Закону України «Про міжнародні договори України» [8], Закону України «Про міжнародне приватне право» [9] чинні міжнародні договори України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства і застосовуються у порядку, передбаченому для норм національного законодавства. Якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Таким чином, при укладенні договорів перевезення вантажу з іноземними контрагентами, сторони послуговуються нормами відповідних міжнародних договорів. Усі міжнародні договори у сфері перевезень автомобільним транспортом, на нашу думку, можна поділити на різні види за такими критеріями:

1. За суб'єктом складом:

– Двосторонні.

Такими договорами є, зокрема: Угода між Урядом України та Урядом Румунії про міжнародне автомобільне сполучення від 29.03.1996 р., Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Македонія про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів

рів і вантажів від 05.03.2002 р., Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Сербія про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажів від 10.11.2011 р. та ін.

– Багатосторонні:

Конвенція про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів від 19.05.1956 р., Європейська Угода про міжнародні дорожні перевезення небезпечних вантажів від 30.09.1957 р., Угода про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів, предметів обладнання та частин, які можуть бути встановлені та/або використані на колісних транспортних засобах від 20.03.1958 р. та ін.

2. *За предметом правового регулювання:*

– Міжнародні договори у сфері експлуатації колісних транспортних засобів і автомобільних шляхів.

Зокрема, Угода про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів від 20.03.1958 р., Угода про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів, предметів обладнання та частин, які можуть бути встановлені та/або використані на колісних транспортних засобах від 20.03.1958 р., Конвенція про дорожній рух від 08.11.1968 р., Конвенцію про дорожні знаки та сигнали від 08.11.1968 р.

– Міжнародні договори у сфері перевезення багажу:

Конвенція про договір міжнародного дорожнього перевезення пасажирів і багажу від 01.03. 1973 р.

– Міжнародні договори у сфері перевезення вантажу.

Сюди належать: Конвенція про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів від 19.05.1956 р.; Європейська Угода про міжнародні дорожні перевезення небезпечних вантажів від 30.09.1957 р.; Угода про міжнародне перевезення харчових продуктів, що швидко псуються, та про спеціальні транспортні засоби, призначені для цих перевезень 15.01.1962 р.; Європейська Угода про роботу екіпажів транспортних засобів, що виконують міжнародні автомобільні перевезення від 01.07.1970 р.; Митна конвенція про міжнародні перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП від 14.11.1975 р.; Протоколи та додаткові Протоколи до цих Конвенцій.

– Міжнародні договори у сфері перевезення вантажобагажу:

Конвенція про договір міжнародного дорожнього перевезення пасажирів і багажу від 01.03.1973 р., Конвенція про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажу країн СНД від 09.10.1997 р. та ін.

– Міжнародні договори у сфері перевезення пасажирів:

Конвенція про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажу країн СНД від 09.10.1997 р., Угода між Україною та Португальською Республікою про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажів від 07.10.2004 р.

3. За ініціатором прийняття:

– Міжнародні договори, прийняті з ініціативи однієї держави:

Угода між Україною та Королівством Нідерландів про міжнародні автомобільні перевезення від 07.09.1993 р., Угода між Україною та Португальською Республікою про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажів від 07.10.2004 р. та ін.

– Міжнародні договори, прийняті з ініціативи союзу держав:

Європейська Угода про міжнародні дорожні перевезення небезпечних вантажів від 30.09.1957 р., Конвенція про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажу країн СНД від 09.10.1997 р. та ін.

– Міжнародні договори, прийняті з ініціативи уповноважених державою органів чи посадових осіб:

Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Македонія про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажів від 05.03.2002 р., Угода між Кабінетом Міністрів України та Урядом Республіки Сербія про міжнародні автомобільні перевезення пасажирів і вантажів від 10.11.2011 р. та ін.

Із вищенаведеного видно, що автомобільні перевезення мають значний обсяг застосування та географічне поширення. Це зумовлює складну структуру правового забезпечення таких перевезень, особливо міжнародних.

До базових міжнародних договорів, які регулюють питання вантажних автомобільних перевезень, варто віднести Конвенцію про дорожні знаки та сигнали від 8 листопада 1968 року [10], Угоду про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів, предметів обладнання та частин, які можуть бути встановлені та/або використані на колісних транспортних засобах від 20 березня 1958 року [11]. Також 1 липня 1970 року було прийнято Європейську угоду щодо роботи екіпажів транспортних засобів, які виконують міжнародні автомобільні перевезення (ЄУТР) [12]. Зазначені міжнародні договори містять єдині для країн-учасниць правила дорожнього руху, дорожні розпізнавальні знаки, вимоги до транспортних засобів, якими здійснюватиметься перевезення, та до водіїв, що їх виконуватимуть.

Основою правового регулювання міжнародних автомобільних перевезень вантажів є Конвенція про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів, яку було прийнято у Женеві 19 травня 1956 року під егідою Комітету внутрішнього транспорту Європейської економічної комісії ООН [13].

Конвенція застосовується до будь-якого договору автомобільного перевезення вантажів транспортними засобами за винагороду, коли зазначені в договорі місце прийняття вантажу для перевезення і місце, передбачене для доставки, знаходяться у двох різних країнах, з яких принаймні одна є договірною країною, незважаючи на місце проживання і громадянство сторін.

Україна приєдналась до Конвенції 16 лютого 2007 року на підставі Закону України «Про приєднання України до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів». Проте, Україна не вважає себе зобов'язаною використовувати правило про передачу спору щодо тлумачення чи застосування норм Конвенції до Міжнародного суду ООН, передбачене статтею 47 цієї Конвенції [14].

Конвенція не передбачає можливості внесення змін шляхом укладення спеціальних договорів між двома чи декількома Договірними Сторонами. Норми Конвенції не застосовуються до перевезень меблів і предметів при переїздах, перевезення пошти чи покійників. Попри це, нею регулюються перевезення вантажу автомобільними транспортними засобами, які частину шляху здійснюють по морю, залізницями, внутрішнім водним шляхом чи повітряним транспортом за умов, що вантаж не відвантажувався з автотранспорту. Передбачення такої умови значно полегшує правову регламентацію цього виду перевезень, адже сторонам укладеного договору не потрібно додатково звертатись до норм інших міжнародних договорів у разі, якщо невиконання чи неналежне виконання умов договору станеться з їх вини.

Конвенція встановлює порядок укладення договору перевезення вантажу. Зокрема, ст. 4 передбачає, що договір перевезення вантажу автомобільним транспортом підтверджується складенням вантажної накладної. Документ оформляється як мінімум у трьох примірниках – для відправника, супроводжуючої вантаж особи та перевізника. За неналежне оформлення вантажної накладної за загальним правилом відповідає відправник. Цей документ є первинним доказом укладення договору перевезення, але відсутність, неправильність чи втрата вантажної накладної не впливає на чинність та наявність договору.

Особливостями здійснення вантажоперевезень автомобільним транспортом згідно норм Конвенції 1956 року є те, що відправник має право розпоряджатись вантажем на власний розсуд лише до тих пір, поки другий примірник вантажної накладної не буде передано одержувачеві вантажу. Після вчинення такої передачі – перевізник керується настановами останнього. Одержувач вантажу має право розпорядитись про доставку обумовленого вантажу перевізником іншій особі, але Конвенція забороняє подальші можливі зміни особи одержувача.

Конвенція містить норми, які врегульовують підстави та межі відповідальності відправника, перевізника та одержувача за договором, питання, що стосуються пред'явлення претензій та позовів.

З метою адаптації норм Конвенції до вимог економічного розвитку її Сторін, ще у 1978 році було підписано Протокол до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів [15]. Україна приєдналась до його норм 16 жовтня 2012 року [16]. Документ містить ряд важливих змін. Зокрема, встановлюються межі відповідальності перевізника та порядок розрахунку розміру суми відшкодування.

Оскільки Україна є членом Міжнародного валютного фонду (МВФ), то на неї поширюється положення цього Протоколу про встановлення єдиної розрахункової одиниці – спеціального права запозичення (СДР), визначеного МВФ. На сьогодні СДР розраховується як сумарна вартість визначених сум кошика чотирьох валют (євро, японської єни, долара США, фунта стерлінга) у доларах США [17]. Згаданий Протокол закріплює, що розмір відшкодування не може перевищувати 8,33 розрахункових одиниць (СДР) на кілограм відсутньої ваги брутто. Таким чином, Протокол 1978 року сприяє оптимізації проведення розрахунків за укладеним договором між сторонами, які перебувають у різних країнах, шляхом встановлення єдиної одиниці розрахунків.

Під егідою Європейської економічної комісії ООН у 2008 році складено і підписано ще один додатковий Протокол до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів, який стосується електронної накладної [18]. Метою такого Протоколу стала можливість спростити факультативний порядок складення накладної за допомогою методів, які застосовуються для електронної реєстрації і обробки даних.

Згідно вказаного Протоколу електронна накладна є рівноцінною накладній, яка передбачена Конвенцією, а тому має таку ж доказову силу та тягне за собою такі ж юридичні наслідки, що й накладна. Достовірність накладної може засвідчуватись електронним підписом,

який вважається надійним доки не буде доведено протилежне. Процедура видачі електронної накладної повинна забезпечувати цілісність її змісту, а зміни та доповнення можуть бути внесені лише у порядку, передбаченому Конвенцією. Процедура внесення таких поправок, своєю чергою, повинна надавати можливість їх розпізнати і одночасно зберегти відомості, які були первинно зазначені.

Додатковий Протокол передбачає право вантажовідправника надати перелік документів, документи, необхідні для митних чи інших формальностей вантажоперевізникові у вигляді електронного повідомлення. При цьому сторони повинні обумовити процедуру вчинення такого повідомлення, яка б пов'язувала його із відповідною електронною накладною.

Зазначений документ підписало вісім держав і на сьогоднішній день до його положень приєдналось ще сім країн. Україна до цього додаткового Протоколу не приєдналась. Однак зростання інтенсивності вантажних перевезень та глобальне використання електронної обробки інформації зумовлює необхідність такого приєднання.

Висновки. Сприятливе географічне розташування зумовило використання території України як одного з основних вузлів у транспортному сполученні між країнами Європи та Азії, так само, як і вихідного пункту вантажних перевезень. Зокрема, це посприяло становленню і розвитку законодавчого врегулювання автомобільних перевезень. Законодавство України у даній сфері можна розділити на групи: 1) нормативно-правові акти, які врегульовують дорожній рух та організацію автомобільних перевезень в Україні, 2) законодавство зі здійснення автомобільного вантажоперевезення та 3) законодавство із врегулювання особистого використання автомобільного транспорту.

Інтеграційні та економічні процеси виявили необхідність врегулювання міжнародних автомобільних перевезень, у тому числі – вантажних, що зумовило приєднання до ряду Конвенцій. Ці міжнародні договори складають окрему групу, до якої належать: міжнародні Конвенції з експлуатації колісних транспортних засобів і автомобільних шляхів, міжнародні договори з автомобільних вантажоперевезень, міжнародні Конвенції у сфері перевезень багажу та пасажирів, двосторонні угоди між Україною та іноземними державами у сфері автомобільних перевезень. Такі міжнародні договори та Конвенції можна класифікувати за різними критеріями. Зокрема, за ініціатором прийняття, суб'єктивним складом, предметом правового регулювання тощо.

Порядок здійснення вантажоперевезень автомобільним транспортом врегульовується низкою окремих Конвенцій та угод. Але основоположні норми у цій сфері містяться саме у Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів та Протоколі до неї. Впровадження новітніх технологій у галузі зв'язку мають вагомий вплив на розвиток транспортної галузі. Кожній державі варто враховувати такі зміни і ефективно їх використовувати. У зв'язку з цим, важливим кроком для України стане приєднання до додаткового Протоколу до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів, який стосується використання електронної накладної при здійсненні такого перевезення.

1. Садиков О. Н. Правовое регулирование международных перевозок / О. Н. Садиков. – М.: Юрид. лит., 1981. – 288 с.

2. Ерпылева Н. Ю. Международное частное право: учебник для вузов / Н. Ю. Ерпылева. – М.: ТК Велби-Проспект, 2004. – 560 с.

3. Осауленко О. Г. Україна у цифрах 2011 / О. Г. Осауленко, О. Е. Остапчук // Статистичний збірник. – К, 2012. – С. 6.

4. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18.

5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44.

6. Фединак Г. С. Міжнародне приватне право: навч. посібник / Г. С. Фединак, Л. С. Фединак. – [2-е вид., допов.] – К.: Юрінком Інтер, 2000. – 416 с.

7. Конституція України від 28.06.96 р. // Відомості Верховної Ради. – 1996. – № 30.

8. Про міжнародні договори України: Закон України від 29.06.2004 р. // Голос України. – 2004. – № 142.

9. Про міжнародне приватне право: Закон України від 23.06.2005 р. // Голос України. – 2005. – № 138.

10. Конвенція про дорожні знаки та сигнали від 8 листопада 1968 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_902

11. Угода про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів, предметів обладнання та частин, які можуть бути встановлені та/або використані на колісних транспортних засобах від 20 березня 1958 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_343

12. Європейська угоду щодо роботи екіпажів транспортних засобів, які виконують міжнародні автомобільні перевезення (ЄУТР) від 01.07.1970 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/994_016

13. Конвенція про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів (КДПВ) від 19 травня 1956 р. // Офіційний вісник України. – 2006. – № 34. – Ст. 20.

14. Про приєднання України до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів (КДПВ) від 5 липня 1978 р.: Закон України // Голос України. – 2006. – № 158.

15. Протокол до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів (КДПВ) від 5 липня 1978 р. // Офіційний вісник України. – 2012. – № 85. – Ст. 126.

16. Про приєднання України до Протоколу до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів (КДПВ) від 5 липня 1978 р.: Закон України // Голос України. – 2012. – № 209.

17. Офіційний сайт Міжнародного валютного фонду. Спеціальні права запозичення (SDRs) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.imf.org/external/np/exr/facts/sdr.htm>

18. Додатковий Протокол до Конвенції про договір міжнародного автомобільного перевезення вантажів, який стосується електронної накладної від 27 травня 2008 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.unecce.org/fileadmin/DAM/trans/conventn/e-CMRr.pdf>

Яновицкая А. В. Правовое регулирование международных грузовых перевозок автомобильным транспортом

Проведена класифікація джерел в сфері міжнародних грузоперевозок автомобільним транспортом. Проаналізовані спеціальні нормативно-правові акти і міжнародні договори, регулюючі даний вид перевезень, а також додаткові Протоколи до них. Сделаны выводы относительно усовершенствования правового регулирования международных грузовых перевозок.

Ключевые слова: *перевозки, международные грузовые перевозки, автомобильный транспорт, конвенция, международное соглашение.*

Ianovytska A. The legal regulation of the international freight transportation by means of road transport

The classification of sources in the sphere of legal regulation of the international freight transportation by means of road transport is made. Special normative and legal acts and international agreements that regulate this type of transportation, and additional Protocols to these agreements are analyzed. A number of conclusions on improving the regulation of international freight transportation by means of road transport are made.

Key words: *transportation, international freight transportation, road transport, convention, international treaty.*

Стаття надійшла 17 травня 2013 р.